

2

FORÅRET VAR FOR mig blevet ensbetydende med de tre mest skæbnesvangre mærkedage. Først den mørkeste og mest sorgfulde – natten for Rebeccas død. Efterfulgt af den magiske dag for min fødsel, død og omdannelse i én underfuld sammensmeltning. Fulgt op af den mest skelsættende dag af dem alle – dagen, der startede hele miseren – dagen for mit første møde med Lucas.

Jeg vidste, hvor jeg ønskede at være på den første mærkedag.

Lugten af mennesker og ild trængte sig uventet på, da vi krydsede hegnet der, hvor Rebeccas hvide gravsten lyste op i natten.

Jeg stivnede og stirrede på den lille forsamling, der stod tæt omkring Rebeccas grav med stearinlys i deres hænder. Jeg kendte hver og én, og for et øjeblik var jeg lammet. Så blev jeg overvældet af længsel.

Mit blik gled rundt på de mennesker, som før havde været en del af mit liv. Mine forældre, hvis ansigter var tynget af mere end blot sorgfulde minder. Det gik op for mig nu, at Alexander havde fortiet sandheden. Måske havde han ønsket at skåne mig for de triste detaljer, men i dette sekund stod det klart, at mine forældre led.

Min mor hulkede hjælpeløst og udstrålede en skrøbelighed, der havde ændret hende totalt. Hun så syg ud, som hun stod der og klamrede sig til min fars arm.

Min far, der pludselig virkede gammel, som om alderdommen havde ramt ham på kun et år. Hans hænder var knyttede, mens han knugede et fotografi mellem sine fingre. Et foto af Rebecca og mig fra den aften, hvor vi var sammen for allersidste gang.

”Vi behøver ikke at blive,” hviskede Lucas tæt ved mit øre.

Jeg sendte ham et hurtigt blik, inden jeg atter stirrede på fortiden, der truede med at få mit hjerte til at krakelere på ny.

Ved siden af mine forældre stod Rebeccas far, mens hendes mor lå på knæ foran gravstenen. I baggrunden stod en tydeligt gravid Julie med Patrick i hånden. Hun stirrede på Rebeccas mor, mens hun strøg hånden krampagtigt hen over livet i sin mave.

”Jeg burde være der,” hviskede jeg, mens jeg stirrede på min mors ansigt og lagde armene omkring mit bryst. ”Nu er jeg en smerte i stedet. Endnu en sorg i deres knuste hjerter.”

Lucas drejede mig imod sig og søgte mit blik. ”Kan du komme videre, så kan de også.”

Jeg lukkede øjnene. Jeg blev nødt til at tænke på hans måde, det vidste jeg. Jeg måtte tilsidesætte mine følelser og acceptere, at intet kunne ændre fortiden. Jeg måtte tro på, at min smerte ville dæmpes med tiden og finde trøst ved, at jeg måske kunne påvirke fremtiden.

Det tyndede efterhånden ud i forsamlingen. Én efter én efterlod folk lysene omkring Rebeccas grav og lod mine og Rebeccas forældre alene tilbage. De talte sagte sammen, mens de betragtede lysene, der fik gravstedet til at ligne et ildhav.

”Jeg er begyndt at spekulere på, om de har fundet sammen igen?” hørte jeg pludselig min mor mumle.

Min far stirrede forfærdet på hende. ”Hvordan kan du sige sådan noget?”

Hun sukkede og sendte ham et udmattet blik. ”Ingen har set eller hørt fra hende i et år nu.” Min mor lød både bitter og ulykkelig.

”Det ligner hende ikke. Victoria har aldrig svigtet.”

”Hvad med Alexander? De har altid været så tætte.” Rebeccas far rykkede nærmere min mor.

”Alexander ved intet,” svarede hun. ”Han er overbevist om, at hun aldrig vender tilbage.” Min mor rystede på hovedet. ”Han tager det mere roligt end vi andre. Caritas giver ham andet at tænke på.”

Min far kastede et blik på fotografiet i sin hånd. Hans sølvgrå hår glinsede i ildskæret. ”Vi har fået hende efterlyst alle steder. Det er, som om hun ikke ønsker at blive fundet.” Han stoppede fotografiet i sin frakkelomme og rystede på hovedet. ”Måske har Alexander ret.”

Rebeccas mor rejste sig og rakte ud efter min mors hænder. ”Vi må mindes alle de gode tider, vi har haft med pigerne. Vi må bære dem i vore hjerter.”

Min mor græd, da de forlod kirkegården. Jeg stod ubevægelig og stirrede efter dem. Erkendelsen var rædsom. Jeg havde udsat mine forældre for det allerværste mareridt: At miste sit barn før man selv har forladt denne verden. En grusomhed på niveau med den ondskab, jeg selv foragtede.

”Der er fri bane nu,” bemærkede Lucas og rakte hånden frem imod mig.

”Min mor tror, at jeg er død,” hviskede jeg.

Lucas sukkede og løsnede mine fastlåste arme. ”Elskede, det er bedst på den måde.” Han så roligt på mig. ”De har brugt Rebeccas mindehøjtidelighed til at tage afsked. Din mor finder trøst i, at du i det mindste er sammen med Rebecca, hvis du ikke er blandt dem mere.”

Jeg rykkede mig væk fra hans hænder og gik lydløst hen til Rebeccas grav.

”Åh, Becca ...” hviskede jeg og lagde mig på knæ i lyshavet. Der var tusind ting, jeg ønskede at sige til min veninde. Tusind følelser, jeg ville sætte ord på. Men jeg forblev tavs, og for en stund fandt jeg

mere fred i stilheden end i ordene. Hvis Rebeccas sjæl eksisterede et sted blandt stjernerne, behøvede hun ikke ord for at vide. Hun vidste det allerede.

Turen tilbage foregik i stilhed. I mit hoved nynnede jeg en af Rebeccas yndlingsmelodier, mens jeg betragtede forårsskovens spæde farver.

Farten ramte vores opmærksomhed samtidig. På et splitsekund var Lucas rykket hen ved min side, mens jeg afsøgte skovens skygger. Jeg begreb ikke hans valg af tid og sted. Hvorfor dukke op nu, hvor Lucas var ved min side?

Så fandt mit blik ham mellem træerne, og jeg mærkede straks min eufori. Det var nu! Ventetiden var slut!

Lucas kvalte en sagte snerren, da Hector stillede sig få meter fra os.

"Jeg er skuffet over, at du endnu ikke har opsøgt mig," Hector smilede provokerende. "Efter vores sidste møde antog jeg, at du forstod min invitation."

"Du glemte at fortælle mig, hvortil jeg er inviteret." Jeg forsøgte at smile, men nervøsiteten påvirkede min koncentration.

Hector lo kort. "Jeg er sikker på, at du ved, hvor du skal finde mig. Med mindre ..." Han så på Lucas. "... med mindre *han* holder dig hjemme?" Hans smil blev hånligt "Men Lucas har nu aldrig stået tilbage for lidt konkurrence."

Jeg ignorerede Lucas' advarsel og gik frem mod Hector. Jeg blev nødt til at spille mine kort rigtigt, hvis jeg skulle øge vores chance for at vinde spillet.

"Hvorfor er du her?" spurgte jeg og standsede lige foran ham. Begæret truede min selvbeherskelse. Ganske uanfægtet af Lucas' tilstedeværelse higede det efter at genfinde Hectors læber og fornemme hans arme omkring mig.

Hector rakte ud efter min hånd. Han lod sin tommelfinger æ hen over min håndryg, inden han løftede min hånd op mod sine læber.

"Fordi du er her," svarede han, mens Lucas snærrede i baggrunden, og jeg måtte undertrykke trangen til at stønne over Hectors berøring.

"Din skønhed er umulig at abstrahere fra," fortsatte han. "Du gør mig nysgerrig. Hvad gemmer sig bag dit smukke ydre?" Han sendte Lucas et snedigt blik og flettede sine fingre ind i mine. "Victoria ..." smilede han dragende. "Jeg kan tilbyde dig langt mere, end han kan."

I et enkelt spring stillede Lucas sig imellem. Hector lo arrogant, mens han slap min hånd.

"Jeg var begyndt at blive nervøs for, at du ikke havde i sinde at forsvare din udvalgte."

Lucas snærrede arrigt – han var i et voldsomt dilemma mellem sine instinkter og sin fornuft.

"Du plejer at være en ligeværdig modstander," fortsatte Hector og sendte Lucas et overlegent blik. "Jeg har ikke i sinde at lade dig løbe af med præmien denne gang, men det vil skuffe mig, hvis du gør det alt for nemt." Han kneb øjnene sammen. "For gammelt venskabs skyld!"

Lucas blottede sine tænder. Vampyren havde sænket paraderne. Han kæmpede for at samle sin koncentration mod fornuften frem for instinkterne. Jeg havde ondt af ham.

"For gammelt venskabs skyld vil jeg råde dig til at forsvinde," hvædede han.

Hector fnøs. "Du mister hende i sidste ende. Præcis nu som den gang!"

Lucas lænede sig truende frem. "Jeg slår dig ihjel, hvis du rører hende. Det er min ret!"

I samme sekund fejede to skikkelser gennem skoven og stillede sig bag ved Hector. Selvfølgelig var han ikke alene – Hector havde medbragt sin garde.

Phillip og Jack lo koldt, mens Lucas trak sig et skridt baglæns.

"Hun er ikke menneske mere. Signaturen tjener ikke længere sit formål. Vi står lige i denne fejde," fastslog Hector og pegede mod min hals.

Jeg kunne ikke se passivt til mere. Hectors forsøg på at vinde min gunst var uacceptabel, og Lucas skulle ikke spille hasard for at beskytte mig.

"*Så er det godt!*" råbte jeg og trådte ind imellem dem. "Jeg er ikke en *præmie* eller en *fejde*. Jeg træffer mine egne beslutninger. Glem ikke, hvem jeg er!"

"Ah ..." Hector smilede tankefuldt, mens han betragtede mig og lagde et smykke i min hånd. "Så der gemmer sig et magtbehov bag dit smukke ydre ... ganske interessant." Han fandt mit blik, mens han trak sig baglæns. "Jeg venter på dig," hviskede han, inden han forsvandt ind mellem træerne med sit følge.

Jeg stod fastfrossen, til færten var udvisket. I min hånd havde Hector efterladt et glitrende smykke. Et armbånd i sølv påsat hundredvis af diamanter.

"Det har tilhørt Sophia," bemærkede Lucas, mens jeg stirrede på smykket. "Hector forærede hende det."

Jeg vendte armbåndet mellem fingrene. "Sophia ..." Kvinden, hvis liv blev ved med at påvirke mit. Som om hele min eksistens tog udgangspunkt i en fortid, jeg aldrig havde været en del af. Som om en fremmed kvindes liv satte grundlaget for mit.

Jeg vidste, at Lucas så Sophia og mig som to forskellige individer. At han havde lukket af for fortiden og på trods af ligheden adskilte vores eksistens. Men hvad med Hector? Var jeg Victoria eller Sophia for ham?

”Hvorfor har Hector interesse i at forære mig noget, der har tilhørt Sophia?”

Lucas fnøs. ”For at provokere mig. Det er også derfor, han kommer anstigende, mens vi er sammen. Han vil have mig til at tabe ansigt.”

”Virker det?” Jeg forsøgte at aflæse svaret i hans følelsesforladte sind, men han smilede og nikkede mod armbåndet. ”Du må stå i høj kurs, når han forærer dig noget med så stor affektionsværdi.”

Jeg kiggede kort på armbåndet og kneb mine øjne sammen. ”Det giver mig i det mindste et oprigtigt påskud for at opsøge ham. Jeg vil under ingen omstændigheder tage imod Sophias armbånd.” Jeg rakte smykket til Lucas og betragtede ham, mens han lod armbåndet løbe mellem fingrene.

”Sophia leverede armbåndet tilbage til Hector, da hun og jeg blev forlovet. Gør du det samme, vil han betragte det som en afvisning af hans tilnærmelser.” Lucas rynkede panden og gav mig armbåndet tilbage. ”Du må bære det ved jeres næste møde. Det vil tilfredsstille ham og åbne døre. Hvis du først vinder Hectors tillid, er vores sejr så godt som sikret.” Han sendte mig et beslutsomt blik, men formåede ikke at virke overbevisende.

”Lucas,” sagde jeg stille og så ham ind i øjnene. ”Du mister mig ikke. Det lover jeg.” Og for første gang følte jeg mig sikker på, at det ville være muligt at stå ved mit løfte. Det blev ikke let, og jeg var rædselsslagen for at miste kontrollen. For begæret *var* stærkt – over for Lucas og over for Hector.

Gradvist var jeg blevet i stand til at adskille lidenskabene. For der *var* en forskel. Begæret mod Lucas var under konstant indflydelse af en ægte, dyb kærlighedsfølelse. Jeg begærede hans krop og sjæl, og de to sider hørte uadskilleligt sammen.

Der var ingen kærlighed involveret i det uægte begær. Begæret mod Hector beroede udelukkende på et pirrende sensuelt ønske. Jeg

begærede hans krop, men ikke hans sind. Begæret byggede på en egoistisk følelse af et behov for tilfredsstillelse.

Lucas smilede tankefuldt og lagde sine arme omkring mig. "Jeg slår ham nu alligevel ihjel, når jeg får muligheden."

"Jeg kommer dig i forkøbet," bemærkede jeg og satte armbåndet omkring mit håndled. "Eller i det mindste vil jeg gøre en ende på hans evige liv."

Lucas stirrede på armbåndet.

"Jeg behøver ikke at bære det endnu," fortrød jeg.

Han standsede mine fingre på armbåndets lås. "Det generer mig ikke. Behold smykket på, så er du forberedt, hvis han dukker op igen."

"Er du sikker?"

Han rynkede panden. "Du kan jo ikke ligefrem såre mine følelser."

Jeg så ind i hans sorte øjne og trak på skuldrene.

"Du gi'r aldrig op, vel?" Han lo kærligt.

"Nej," forsikrede jeg og lagde mit hoved mod hans bryst. "Ikke når det gælder dig eller dem, som har en andel i mit hjerte."

"Rebecca ville være stolt af dig," bemærkede han.

Jeg kiggede op mod himlen, hvor stjernetæppet glimtede over skoven. "Måske har min mor ret; måske har jeg fundet sammen med hende igen. Ikke i døden, men i natten."

Lucas fulgte mit blik. "Vi vil altid være forbundet med dem, som har haft indflydelse på vores liv, lige meget hvem eller hvad vi er."

"Finder du nogen i stjernerne?" spurgte jeg og så på ham.

Han rystede på hovedet. "Kun i mine erindringer. Det er det eneste sted, jeg formår at være forbundet til fortiden."

Jeg kyssede ham og lukkede øjnene. "Jeg vil give dig stjernerne en dag," hviskede jeg.

Han sendte mig et varmt smil. "Når bare jeg har dig, så er alverdens stjerner overflødige. Jeg har kun behov for natten."

Jeg lo og forlod hans favn. Så svævede jeg gennem nattens univers. Fulgt på vej af stjernerne og Lucas' muntre latter. Min kurs var lagt. Jeg var på vej væk – væk fra fortidens knugende sorg.

3

EN PERFEKT REGNBUE tegnede sig på den orangeblå morgenhimmel, da regnskyerne fordampede for solen. Et underfundigt fænomen, nøjagtigt som den anden af forårets mærkedage, der for evigt ville forfølge mit liv.

Jeg gav mig til at nynne, mens jeg betragtede regnbuens klare farver.

Den varme røde. Som blodet, der holdt mig i live. Som kærligheden og intensiteten, der gjorde mit liv værdigt, eller som den fare, der truede mig. Rød var farven bag mit eksistensgrundlag.

Den energiske orange. Spontan og kreativ. Som aftensolen, der markerede, at natten var på vej – at livet skulle nydes. For glæden, der opfyldte alt, når skæbnen var mig nådig. Orange var mit livs lykke.

Falskhedens gule farve. Som ildens flammer. Som solens livskraft, der svækkede min. Som misundelsen, der havde sat mig mellem to rivaler. Gul var bedraget, der splittede min skæbne.

Håbefuld grøn. Som naturen, der gav mig evig ungdom. Vækstens farve, der bidrog positivt til alt liv. Grøn stod for mit livs optimisme.

Opfindsom indigo. Ren og frisk som livets forår. Der varslede nye tider og nye tanker. Indigo symboliserede gavmildheden i relation til livet.

Havets og himlens blå farve. Køligheden, der var knyttet til mit væsen. Roen, jeg higede efter, og sørgmodigheden, der prægede min skæbne. Blå tilførte mit liv dybde og åndelig rigdom.

Mystikkens violette farve. Selvransagende og filosoferende. Som tankerne, der kastede klarhed over min skæbne og skabte fremtiden. Som uroen, der vækkede angsten, og fik mig til at søge hinsides. Violet betød min åndelige tilknytning til visdommen.

Regnbuens farver ... livets farver – farver, der beskrev mine følelser og havde betydning for mit nye liv.

Lucas var taget af sted uden at fortælle hvorhen. Jeg havde lovet at vente i hytten, indtil han kom tilbage. Som om jeg kunne foretage mig ret meget andet. Solen satte stadig begrænsninger, og på en dag som denne bevægede jeg mig sjældent langt væk. Jeg satte stadig langt mere pris på solens nedgang end opgang.

Dagen i forvejen havde solnedgangen været af særlig betydning. Den havde markeret, at mit første år var passeret. Jeg havde brugt natten på at tænke tilbage på min omdannelse og havde fremkaldt hver en smertefuld følelse af natten, som afsluttede mit liv og skabte mig et nyt.

Nu markerede solopgangen mere end blot min og Lucas' fælles omdannelsesdag. For første gang skulle jeg ikke fejre min fødsel som menneske, og det var en dag, hvor jeg savnede min familie ekstra meget og fint kunne have undværet mine følelser.

Måske betragtede mine forældre den samme regnbue og troede på den lykkebringende effekt? De fortjente at være lykkelige.

Jeg rejste mig i døråbningen og gav mig til at slentre omkring i skyggen. Regnbuen gik i opløsning og efterlod himlen blå og skyfri.

En vandpyt havde samlet sig bag hytten og genspejlede himlen klart. Jeg bøjede mig frem og stirrede opmærksomt på kvinden i vandets spejl.

Tiden havde stået stille. Ikke en eneste forandring det forgangne år. Ikke en fure, et hår eller en centimeter havde ændret sig siden omdannelsen. Jeg var fastfrossen i den tilstand, hvori jeg forlod mit jordiske liv, og alligevel var intet det samme som før. Lucas' blod havde transformeret alt.

Mine sorte øjne, der var den eneste synlige forandring, stirrede undersøgende tilbage. Så ind i min sjæl. Fik øje på angsten, som var særdeles godt camoufleret bag mit graciøse ydre. Hector ønskede at vide, hvad der gemte sig derinde. Et magtbegær? Nej, jeg ønskede ikke magt. Det eneste, jeg i virkeligheden efterstræbte, var fred for angsten. Først da ville det blive muligt for mig at modtage belønningen for at dø som menneske – det eneste jeg nogensinde havde påstået, at jeg ville dø for – fuldendt lykke.

Mikroskopiske rystelser fik mig til at løsrive mit blik fra mit eget spejlbillede og satte automatisk min krop i beredskab. Jeg samlede mine sanser for at identificere årsagen.

Lyden af et menneske ramte mig, samtidig med at mit hjerte vågnede og blev varmt. Den vækkede kilderne af følelser. Følelser, der var tydelige og fulde af forventning.

Alexander var ikke alene. En følelse af veltilpashed gjorde mig utålmodig. Det her var den bedste fødselsdagsgave, jeg kunne ønske mig.

Jeg stirrede i retning af lyden. Duften tiltog, og jeg gav efter for min utålmodighed og gik dem i møde.

"Alexander!" lo jeg og fæstnede straks mit blik på den tre måneder gamle Caritas, der sad sovende i en bæresele mod hans bryst. Smuk og lys med buttede kinder og en lille hjerteformet mund.

"Tillykke med fødselsdagen," lo han og omfavnede mig. "Du holder dig godt. Ikke et år ældre at se på!"

Jeg himlede med øjnene.

Alexander gav min skulder et klem. "Så hvilken fødselsdag fejrer vi? Seksogtyve eller et år?"

”Lad os bare fejre, at vi er sammen. Sikken en vidunderlig overraskelse.”

”Lucas’ ide,” bemærkede Alexander og sendte Lucas et taknemmeligt smil.

Jeg slap min bror og slog armene omkring Lucas. Han løftede mig op og kyssede mig, til mine læber summede.

En gennemtrængende følelse af utilfredshed brød ind samtidig med Caritas’ gråd. Jeg vendte blikket mod den lille pige og sendte hende en bølge af varme, der omgående standsede gråden.

”Hvad gjorde du?” spurgte Alexander forbløffet.

”Hun frøs,” svarede jeg og lagde mine hænder på Skæbnekæden. Caritas strakte sig og gabte højt. Veltilpasheden var atter dominerende.

”I to har noget sammen, som vi andre aldrig kommer til at begribe.” Alexander smilede forundret.

”Må jeg holde hende?”

Alexander åbnede bæreselen og løftede Caritas frem.

”To sekunder,” bad jeg og lukkede mine øjne. Jeg lyttede koncentreret til lyden af det lille hjerte og mærkede efter.

Da jeg rakte mine arme frem, overdrog Alexander mig tillidsfuldt sin datter.

”Hvor er du vokset,” smilede jeg, mens Caritas betragtede mig med et intenst blik. Et smil bredte sig i det lille ansigt.

”Det er sandelig noget andet end Natskygge Gods!” udbrød Alexander, da hytten kom til syne. ”I skal vel ikke bo her for evigt?”

”Jeg skal nok give hende et ordentligt hjem en dag.” Lucas sendte mig et smil.

Alexander brummede.

”Jeg tror, at Caritas er sulten,” sagde jeg og afbrød optræk til yderligere diskussion om vores boligstandard.

”Kan jeg overhovedet varme en flaske her?” spurgte Alexander.

”Alt kan lade sig gøre,” påpegede Lucas og gik straks i gang med at lave en bálánordning foran hytten.

”Kom med ind,” bad jeg.

Alexander skævede mod solen og nikkede stift.

”Hvad siger Patricia til, at du tager Caritas med?” spurgte jeg og satte mig på en skammel.

Han trak på skuldrene. ”Patricia er karrieremenneske. Når jeg ikke passer Caritas, så tager Patricias mor over.”

”Er hun tryk der?” Tanken om, at Alexander ikke var i stand til at våge over Caritas døgnet rundt, var langt fra betryggende.

”Jeg aner ikke, hvad vi ellers skal gøre,” svarede han.

Jeg strøg mine fingre hen over signaturen på Caritas’ hals. Missionen mod Hector kunne ikke vente længere. Mit blik standsede ved mit håndled og hvilede på Sophias armbånd. Så sukkede jeg sagte. Hector kunne ikke vente længere.

Alexander rakte mig en lille firkantet pakke. ”Din fødselsdagsgave.”

Jeg åbnede pakken og fandt et fotoalbum i lommestørrelse. På første side var et billede af Caritas, efterfulgt af vores forældre og bedsteforældre, og til sidst et billede af Alexander og en ung kvinde, der lignede Sophia så meget, at det kun kunne være mig.

”Du har bedt mig minde dig om fortiden,” bemærkede han.

”Tak, Alex. Det er en dejlig gave.” Jeg kyssede ham på kinden, mens Caritas gav sig til at sutte på sin hånd.

”Hun plejer aldrig at være så rolig, når hun er sulten,” bemærkede han.

”Det er min varme og duft,” oplyste jeg.

”Jeg tror mere, at det er dine moderinstinkter,” smilede han.

Jeg lo opgivende. ”Alex, min slags har absolut ikke moderinstinkter. Jeg havde slået Caritas ihjel, hvis hun ikke bar min signatur. Mine instinkter ser babyer som mad – ikke noget der skal beskyttes.”

Han vrængede ansigt.

Jeg betragtede fotografierne i det lille album. ”Jeg så mor og far ved Rebeccas grav forleden.”

”Ved mindehøjtideligheden?”

Jeg nikkede. ”Jeg anede ikke, at det hele tager så hårdt på dem.”

”Nogle dage er værre end andre. I dag for eksempel.” Han så ikke på mig.

Jeg sukkede og behøvede ikke at høre mere for at forstå. ”Hvorfor har du ikke fortalt mig noget?”

”Hvad skulle det gavne? Der er jo ingen grund til at give dig dårlig samvittighed. Du kan alligevel intet stille op.”

”Jeg ville bare ønske, at der var noget, jeg kunne gøre?”

”Tja ... du kan jo ligesom ikke tage på besøg.” Han rystede på hovedet. ”Det er bedst bare at lade tiden gå.”

Lucas stillede en balje kogende vand på bordet. ”Lyt til Alexander,” medgav han.

Jeg betragtede min bror, mens han stillede sutteflasken ned i vandet. Måske havde de ret, men det føltes alligevel forkert.

”Vil du?” spurgte Alexander og nikkede mod flasken.

”Må jeg?”

Jeg tilbød Caritas flasken. Hun suttede grådigt mælken i sig, mens jeg studerede hendes ansigt og følte mig uendeligt taknemmelig for dette øjeblik. Caritas i mine arme. Et barn, der bar en lille del af mig.

Jeg lagde Caritas op til min skulder, og hun gryntede saligt mod min hals.

Jeg lukkede øjnene og følte mig draget. Følte mig ... ”Hun dufter godt,” hviskede jeg, mens mine tænder skar imod hinanden.

Jeg fornemmede Alexanders pludselige bekymring sammen med Lucas’ blik.

Mine hænder stivnede mod den lille piges ryg. ”Tag hende!” gispede jeg. ”Lucas, fjern hende!”

En halvt sovende Caritas forsvandt lynhurtigt fra mine arme.

"Er du sulten?" spurgte Lucas og så alvorligt på mig.

"Lidt," erkendte jeg. "Men jeg kan sagtens håndtere det, hvis jeg bare holder mig fra fysisk kontakt." Jeg manede uroen i jorden og smilede undskyldende til Alexander. "Hvis jeg havde vidst, at I skulle komme ..."

"Skal vi gå?" spurgte Alexander og trippede nervøst.

"Nej, nej, bliv endelig. Jeg kan bare ikke holde Caritas mere for denne gang," svarede jeg og følte mig trist over, at det måtte være sådan. På trods af min signatur meldte sulten sig hurtigt i barnets selskab.

"Jeg har faktisk aldrig set dig som rigtig vampyr," bemærkede Alexander og betragtede mit ansigt.

Jeg lo usikkert. "Tro mig, jeg er kønnere sådan her."

"Bestemmer du selv, hvornår du vil se menneskelig ud?"

"Som regel."

Alexander stirrede på mig.

"Jeg ser ikke menneskelig ud, når jeg spiser," tilføjede jeg.

"Måske skulle du se mere vampyragtig ud, når vi er sammen. Jeg glemmer let, at du ikke er menneske." Han kastede et blik på sin sovende datter.

"Jeg ønsker ikke at gøre dig bange."

Han fnøs. "Du er min søster. Jeg vil hellere kende dig helt og blive skræmt end at kende dig på afstand og spekulere."

Jeg lo af hans overmod, da Lucas så hen mod døren. "Der er nogen på vej i vores retning."

"Hector?" Jeg stivnede.

Lucas rystede på hovedet. "Mennesker."

"Hvem pokker kommer forbi her?"

Vi rejste os begge, mens vores sanser intenst søgte efter farten.

"To," afgjorde jeg. "Yngre mænd. De er her om under et minut."

"Og hvad stiller vi så op med dem?" spurgte Lucas og sendte mig et sigende smil.

Jeg skævede til Alexander, der sad stift og betragtede os. Jeg vidste, hvad mine instinkter fortalte mig, og jeg kunne helt sikkert bruge et måltid for at lukke den indre uro, men var det rimeligt?

"Alex, er du sikker på det, du sagde før? Det med, at du ønsker at se den virkelige mig?"

"Har du tænkt dig, at ..." Alexander trak vejret dybt og tog tilløb. "Vil du drikke deres blod? *Her?*"

Jeg smilede skælmisk. "Du skal bare visualisere det som min fødselsdagskage."

Han tog sig til hovedet og lo nervøst. "Hellere dem end Caritas."

Jeg nikkede og gik beslutsomt ud ad døren.

"Nu skal du se din søster i aktion. Hun er i en klasse for sig," bemærkede Lucas og satte sig ved siden af min bror.

Alexander rømmede sig, og jeg kunne tydeligt høre hans pulsslæg. Lyden skærpede min appetit.

De to mænd kom til syne i krattet. Jeg satte mig afventende og betragtede dem, mens mine sanser automatisk forfulgte deres blod. Den rene søde duft fik mine tænder til at løbe i vand.

Mændene standsede kortvarigt, da de fik øje på mig. Så satte de kursen imod mig.

"Hej, der!" smilede den højeste. "Vi vidste ikke, at der var nogen på de her kanter."

Jeg rejste mig og gik smilende frem imod dem. "Vil I med indenfor?"

Mændene så kort på hinanden. "Er du alene?"

Jeg vendte ryggen til dem og gik hen mod hytten. Mændene fulgte hurtigt efter.

"Hvis du har fortrudt, er det nu, du skal lukke øjnene eller gå," hørte jeg Lucas advare Alexander.

"Jeg har ikke fortrudt," svarede han hæst og langt fra overbevisende.

"Hvad er det her? En jagthytte?" Mændene trådte ind og fik øje på Lucas og Alexander.

"Hey, de herrer!" Jeg lo legesygt og sendte en energiudladning mod de to, som var i centrum for mit instinkt.

Mændene vaklede og blev stille.

"Nu husker de intet og mærker intet," hørte jeg Lucas forklare.

Alexander var holdt op med at trække vejret, da jeg lod facaden falde. Jeg skubbede den ene af mændene op mod væggen og blottede mine tænder. Manden rørte sig ikke, da jeg bed igennem til hans pulsåre. Til gengæld krøb Alexander sammen på stolen.

"Hun gør ham ikke ondt," beroligede Lucas. "Det ser langt mere makabert ud, end det er."

Jeg slap hurtigt manden og så på Lucas. "Vil du have den anden?"

"Det er *din* fødselsdag ..."

Han smilede fornøjet.

"Klarer du dig?" Jeg så på Alexander.

Han nikkede, mens han stirrede på mit ansigt med en blanding af frygt og forbløffelse.

Jeg snurrede instinktivt og huggede mine tænder i halsen på den anden mand. Han spjættede og sank sammen på gulvet.

Alexander gispede efter luft, da jeg endelig slap manden og tørrede mig om munden.

"Se nu dig," lo jeg og genfandt min menneskelige facade. "Du ligner én, der har set et spøgelse."

"Er du færdig?" hviskede han og skævede til mændene.

"Ja, ja, du kan roligt trække vejret."

Lucas kyssede mig og klappede Alexander på skulderen. "Jeg eskorterer lige fødselsdagskagerne ud."

Jeg fniste og satte mig ved siden af min chokerede bror, mens Lucas halede mændene væk fra hytten.

”Er du dårlig?” spurgte jeg og erindrede mit eget menneskelige møde med Lucas’ forfølgelse af blod.

Alexander stirrede på mit ansigt. ”Jeg ved ikke, hvad jeg havde forventet ... jeg mener, jeg har jo set Lucas bide dig. Men det her var anderledes. Du var ...” Han tøvede. ”Du er virkelig uhyggelig. Fremmed og tiltrækkende på én og samme tid.”

Jeg smilede og gav ham et kys på kinden. Det var præcis sådan, jeg altid havde haft det med Lucas. ”Nu kan jeg i det mindste være dig og Caritas nær.”

”Ikke for nær,” mumlede han.

”Er du blevet bange for din egen søster?”

”Klogere, ikke bange. Men du har ret i, at du er kønnere som menneske.”

Min latter fik Caritas til at vågne. Hun klynkede og gav sig til at knuge om Skæbnekæden med sine små hænder.

”Må jeg?” spurgte jeg længselsfuldt og stirrede på den lille pige.

Alexander tog en dyb indånding og nikkede.

Jeg gned mine hænder mod hinanden og løftede Caritas op i min favn. Hun slap sin Skæbnekæde og gav sig i stedet til at undersøge min. Hendes fingre fik fat i amuletten, der bar mit budskab.

”Ja, det er rigtigt,” lo jeg. ”Du har forstået, hvem jeg er.”

Caritas mødte mit blik og vækkede gløden i mit hjerte. Gløden, der strålede mod den lykkebringende rengbue i mit inderste. Mod den røde farve – den mest dominerende af dem alle.

Blodets, kærlighedens og farens farve.

4

”JEG KAN IKKE vente længere,” fastslog jeg efter at have eskorteret Alexander og Caritas hjem.

Lucas fulgte mig op ad klippen bag hytten. Vi standsede først, da vi stod på toppen, badet i månelys.

”Hector venter, og jeg kan ikke holde ham hen længere.” Jeg drejede Sophias armbånd omkring mit håndled.

Lucas så tavst på armbåndet og nikkede stift.

”Lucas ...” sukkede jeg og lagde mit hoved ind mod hans brystkasse. ”Du har vidst længe, at jeg en dag skulle udfylde min skæbne.”

”Ja, men det ville være lettere, hvis din skæbne ikke indbefattede Hector,” mumlede han.

Jeg tog hans hånd op til mine læber og kyssede den blidt. ”Når det hele er overstået, skal verden kun dreje sig om dig og mig.” Jeg så på ham og bad inderligt til, at vi ville nå så langt.

”Dig og mig,” hviskede han og tog mit ansigt mellem sine hænder.

”Jeg elsker dig,” fastslog jeg og følte allerede mit indre tomrum smerte.

”Og jeg elsker dig.” Han kyssede min mund så fint og varsomt, som en dråbe af vand, der strejfede mine læber. ”Victoria, lad ham

aldrig favne dig som jeg. Lad ham aldrig komme så tæt på,” hviskede han.

Jeg lukkede øjnene og lyttede til fortvivlelsen i hans blide stemme. Smerten, han ikke følte, men som alligevel lå tydeligt i ordene.

”Han får aldrig mit hjerte, som du gjorde,” lovede jeg, uden at kende konsekvensen af mit eget bedrageriske begær.

”Hvornår?” spurgte han og rettede sit blik mod månen.

”Ved solnedgang. Jeg ringer til Vincent og giver ham besked.”

”Hvad er din plan?” Hans blik rettede sig mod mit.

”At samle så mange oplysninger til vores fordel som muligt.”

”Hvor længe?” Han rørte let ved min kind, mens hans ansigt fortrak sig.

”Ikke længere end absolut nødvendigt, men hvis vi skal kunne gøre vores forarbejde grundigt, må jeg åbne min mulighed for at komme igen.” Min stemme skjulte angsten forbløffende godt.

En pludselig susende lyd af grene, der blev fejtet til side, fik os begge til at afsøge terrænet under os.

”Det er Josephine!” udbrød Lucas.

Josephines rødblonde hår skinnede i nattens grå tusmørke. Hun sænkede farten og gav sig til at gå det sidste stykke, mens hun så sig flygtigt over skulderen.

”Hvad skyldes æren?” spurgte Lucas og gav hende et let kys på kinden.

Jeg omfavnede hende kort. ”Josephine, hvad sker der?”

”Hector har været hjemme hos os.”

”I træhuset?”

Hun nikkede. ”Marcus ved ikke, at jeg opdagede det, men jeg er helt sikker. Jeg så Hector forlade huset, og farten hang overalt i luften.”

”Men Marcus må da vide, at du kunne lugte Hector?” Lucas rynkede panden.

"Jeg ventede til op ad formiddagen med at gå ind. Hvis det ikke var fordi, at jeg direkte havde set Hector, ville jeg aldrig forbinde farten med ham."

"Hvad var Hectors ærinde?" spurgte jeg, mens jeg vendte mulighederne i mine tanker.

Josephine rystede på hovedet. "Marcus har intet sagt, og jeg ..." Et bistert udtryk lagde sig over hendes ansigt. "... jeg tror, han fornemmer, at han ikke kan stole på mig. Vi taler ikke sammen længere." Hun sukkede trist.

Jeg lagde atter mine arme omkring hende. Mest for at dulme mine egne følelser.

"Du dufter af baby," bemærkede hun.

"Nåh ... jeg har haft besøg af min niece."

Josephine løftede brynene.

"Caritas bærer min signatur," fortsatte jeg. "Hendes blod er påvirket af mit." Jeg havde ikke lyst til at bore i det ydmygende faktum, at Caritas stadig kunne pirre min koncentration.

"Du er i sandhed en ener, Victoria Rose," smilede Josephine, inden hun atter blev alvorlig. "Hvad stiller jeg op med Marcus?"

Lucas' blik søgte mit, og jeg nikkede. Josephine kunne være til langt større hjælp, hvis hun kendte vores plan. Og hun var pålidelig. Hvorfor skulle hun ellers afsløre Marcus' komplot? Josephine havde intet at vinde ved at afsløre sin egen skaber og mand.

"Victoria vil opsøge Hector," meddelte Lucas kort.

Josephine så uforstående på mig. "Alene? Regner du med, at du kan sejre over Hector alene?"

Jeg rystede på hovedet. "Min solooptræden er vores bedste chance for at komme ind bag hans forsvar."

Hun betragtede mig, indtil hendes ansigtsudtryk forandrede sig. "Du vil i seng med fjenden?" udbrød hun og sendte Lucas et hurtigt blik.

”Æh ...” Jeg sendte Lucas et forsigtigt smil. ”Jeg skal så tæt på Hector, at jeg kan fratage ham uendeligheden,” korrigerede jeg og forsøgte at virke selvsikker.

Josephine virkede pludselig opstemt. ”Wau, jeg anede ikke, at I havde en konkret plan.”

Jeg trak på skuldrene.

”Så I ved, hvor Hector holder til? Og I har ikke underrettet Marcus?”

”Vi har valgt at udelukke Marcus fra planlægningen efter dine afsløringer,” forklarede Lucas.

Josephine nikkede, men jeg kunne se, at situationen pinte hende.

”Jeg bliver nødt til at omgive mig med folk, jeg kan stole på,” indskød jeg. ”Der er meget på spil.”

”Så du vil virkelig flirte dig igennem til sejr?”

”Det er min bedste chance.”

”Og du støtter den plan?” Hun så på Lucas.

”Det er dybest set min egen ide.” Lucas knyttede sine hænder.

”Det ville jeg aldrig have troet. I to er jo som ærtehaln. Uadskillelige,” bemærkede hun.

”Måske er det netop derfor, at vores plan er mulig. Vi ved, hvor vi har hinanden,” indskød jeg, men fortrød det straks, da Josephines ansigt fik et dystert udtryk.

”Indtil den dag man finder ud af, at man i virkeligheden slet ikke kender hinanden,” mumlede hun.

Jeg så på Lucas. Tvivlen var overflødig, hvis vores tillid ellers var intakt. For vi kendte hinanden. Vi havde en ufejlbarlig tiltro til hinanden og var ganske rigtigt uadskillelige som ærtehaln ... Jeg rystede tvivlen ud af mit hoved og smilede selvsikkert.

”Josephine, er der fare for, at Marcus kan dukke op på Hectors tilholdssted? Jeg vil meget nødig møde ham der – det ville ødelægge alt!”

”Jeg ved ikke, om han overhovedet kender til stedet, men jeg skal

gøre mit bedste for at holde ham hjemme, så længe du er hos Hector,” lovede hun.

”Tak, det vil være betryggende.”

”Victoria ...” Hun så eftertænksomt på mig. ”Pas på dig selv. Hector kan være meget ... tiltrækkende.”

”Kender du ham?” Jeg udvekslede et blik med Lucas.

Josephine rynkede panden. ”Vores veje krydsede hinanden for mange år tilbage.” Hun rystede kort på hovedet. ”Hector er farlig, hvis du forstår?”

”Du blev tiltrukket af ham?” Josephines advarsel pirkede til min angst. ”Begærede du ham?”

”Begærede?” Hun kiggede tøvende på mig. ”Tja, det kan du vel godt kalde det. Det var en stærk fysisk tiltrækning. Begær hører ikke til i det her liv,” fastslog hun.

Jeg analyserede den nye oplysning og mærkede atter min tvivl. Hvad nu, hvis Vincent tog fejl? Hvis mit begær, det uægte begær, alligevel ikke stammede fra skæbnegudinderne? Hvis det stammede fra mig selv? Hvis tiltrækningen var af samme karakter som den, Josephine havde oplevet?

Jeg skævede til Lucas. Nej, jeg *måtte* stole på Vincents forklaring, ellers ville jeg miste modet. Mit begær mod Hector var ikke ægte.

Josephine kneb øjnene sammen. ”Hvorfor spørger du?”

”Bare glem det.”

Hun stirrede på mig. Så spærrede hun pludselig øjnene op. ”Du er faldet for Hector?”

Lucas snurrede.

”Undskyld.” Hun trak sig en anelse baglæns. ”Det kommer ikke mig ved.”

Jeg sukkede uroligt. ”Nej, du har ret – på en måde. Jeg føler noget for Hector, som jeg ikke burde, men det er en nødvendig, forudbestemt del af min skæbne,” forsikrede jeg.

En antydning af sympati løb hen over Josephines ansigt. "Det kan ikke være nemt for jer." Josephine så først på Lucas og så på mig. "Hvis der er noget, jeg kan gøre for at hjælpe ..."

"Tak, vi skal nok klare os igennem," forsikrede Lucas hurtigt.

Jeg nikkede, men kom alligevel i tanke om et praktisk problem. "Faktisk, så ... jeg mangler en kjole." Jeg så ned ad mig selv. Den smule tøj, jeg havde pakket i rejsetasken før min omdannelse, var stadig min eneste garderobe. Hvis missionen skulle være overbevisende; hvis jeg skulle vække den rette opsigt, måtte jeg gøre noget ved min påklædning.

"Du har vist brug for mere end en kjole," lo Josephine og skævede til mine slidte jeans.

"Vil du hjælpe?" Jeg sendte hende et bedende smil. "Sollys – mennesker, en dårlig kombination til en shoppetur," tilføjede jeg.

Lucas lo, mens Josephine nikkede ivrigt. "Vi tager af sted, så snart butikkerne åbner."

Lucas gav mig et hurtigt kys på kinden. "Måske skulle du bruge natten på at få et stabilt måltid – bare for at være på den sikre side."

"Tager I med?"

De satte af mod byen, før jeg nåede at spørge om mere.

Jeg var i det mindste ikke sulten, da vi parkerede ved indkøbscenteret tidligt næste formiddag. Til min lettelse var der sparsomt med biler på parkeringspladsen.

"Hvad nu, hvis nogen genkender mig?" Jeg så mig stift omkring.

Josephine rystede på hovedet. "Vi må bare holde øjnene åbne."

"Generer det her dig slet ikke?" spurgte jeg og trak min jakkekrave op omkring mine ører.

"Jeg har hundrede års øvelse." Hun lo kort. "Kom nu. Jeg ved, du hader at shoppe, men Hector eller ej, så trænger du virkelig til en ny garderobe."

Det kunne jeg ikke finde indvendinger imod.

Centret var fyldt med mennesker og tiltrækkende dufte, og jeg spekulerede på, om nogen kunne se, at vi var anderledes. Så gik det op for mig, at folks interesse selvfølgelig ikke skyldtes, at de var bevidst om vores væsen, men snarere en naturlig tiltrækning af det, vi var.

Josephine trak mig med ind i en butik med smagfuldt designer-tøj. En moderigtig ekspedient smilede først anerkendende til Josephine og derefter uforstående til mig. "Kan jeg hjælpe?"

"Hmm ..." Josephine lod tungen glide hen over sine tænder. "Vi skal have min veninde klædt ordentligt på."

Jeg krympede mig ved ekspedientens granskende blik. Mit antræk måtte ligne en joke, og min begejstring for opmærksomhed var ikke blevet større i mit nye liv.

"Noget specielt I søger?" spurgte ekspedienten, mens hendes blik tog mål af min krop.

"Alt," svarede Josephine. "Noget til hverdag og til fest."

Ekspedienten viste mig hen til prøverummene. "Du har perfekte mål. Det bliver let at få dig til at ligne en million." Hun smilede behagesygt.

Jeg satte mig anspændt på prøverummets stol, mens Josephine og ekspedienten fór rundt i butikken og indsamlede stakke af tøj.

"Den her må du bare have!" Josephine holdt en rød kjole op. "Hector bliver helt rundtosset, hvis du dukker op i den."

"Din udkårne?" spurgte ekspedienten, der åbenbart antog, at hun havde ret til at falde ind i samtalen.

Josephine lo, mens jeg sendte ekspedienten et anstrengt smil og trak forhængen for.

"Hvad siger du til overdelen?" spurgte ekspedienten og stak hovedet ind.

Jeg snærrede indvendigt, mens jeg kæmpede med knapperne i ryggen.

”Nu skal jeg hjælpe.” Ekspedienten trådte ind i prøverummet.

Jeg flyttede viljestærkt min opmærksomhed fra hendes pulsslæg og den søde, lokkende duft.

”Du har en meget smuk hud,” sukkede hun. ”Alle burde holde sig fra solen som du.”

Josephine fniste fra den anden side af forhænget, mens jeg bed kæberne sammen.

”Sådan! Den passer perfekt til din teint,” afgjorde ekspedienten og rettede lidt på ærmerne. Hun trak forhænget til side og gik hen til en anden kunde.

”Hvis hun lukker sig herind igen, så æder jeg hende!” vrissede jeg halvhøjt.

Josephine lænede sig frem imod mig. ”Bare vær påpasselig med tøjet.”

Jeg vendte øjne og fnøs. Nu forstod jeg, hvorfor jeg ikke havde været ude at shoppe før.

En halv time senere var min garderobe fornyet. Jeg var ved at trække i mit eget tøj, da ekspedienten atter hev forhænget til side og svingede en kjole ind.

”Du skal lige nå at se den her,” kvidrede hun. ”Vi har netop fået et parti kjoler ind ad døren, kreeret af unge talentfulde designere. Denne her er som skabt til dig.”

En lårkort kjole, sort og med en bekendt, udfordrende elegance hang ned foran mig. Jeg havde set den før. Måske i en anden farve, men jeg havde helt sikkert set præcis samme model før.

”Fantastisk, ik’?” Ekspedienten granskede mit ansigt. ”Vi har den også i sølvpailletstof, men jeg mente, at den sorte farve var mere din stil?”

”Sølvpailletstof?” Et glimt af en livløs, blodig krop dukkede frem.

”Vil du hellere se den med sølvpailletter?” spurgte ekspedienten.

Jeg skar ansigt og tog hurtigt imod den sorte kjole. Hvis min koncentration skulle opretholdes nu, måtte hun under ingen omstændigheder komme anstigende med sølvpailletter.

"Vil du prøve den?"

"Nej," hviskede jeg hæst. "Den passer." Ekspedienten nikkede smilende og forsvandt fra prøverummet.

Jeg lod mig dumpe ned på stolen med kjolen mellem mine hænder. Min menneskelige facade gik i opløsning, men for et øjeblik var jeg flintrende ligeglad. Hele min opmærksomhed var rettet mod det lille stofmærke, der sad i kjolens rygudskæring.

'Rebecca' stod der skrevet med pink tråd, og jeg huskede tydeligt den dag, hun stolt havde fremvist sit logo.

"Sådan skal alle kende mit navn!" havde hun jublet, og jeg havde kigget på hendes pink skitse og leet.

Nu havde hun gjort det! Jeg anede ikke hvordan, men en eller anden havde sendt Rebeccas design videre i systemet – for nu var den her; i en butik blandt mere eller mindre anerkendte designere.

"Victoria?" Josephine stak sit hoved ind. "Er du klar til at gå i skoafdelingen?"

Jeg stirrede fortumlet på hende og løftede kjolen op.

"Lækker!" nikkede hun anerkendende.

Jeg rystede forhippet på hovedet. "Det er Rebeccas kjole!" Ordene snublede over hinanden.

"Rebecca? Din veninde?"

Jeg viste Josephine det lille stofmærke. "Hun var så tæt på at nå sit mål. Nu får hun aldrig mulighed for at opleve sin drøm gå i opfyldelse." Min stemme blev bitter, og jeg kunne se på Josephine, at hun ikke havde lyst til at grave dybere i omstændighederne.

"Mange er først blevet berømte efter deres død – Van Gogh for eksempel," bemærkede hun.

Jeg så længe på hende. Så rejste jeg mig og forlod prøverummet.

”Så du besluttede dig for at tage kjolen med?” smilede ekspedienten, da jeg lagde kjolen op på disken. ”En fabelagtig designerspire. Jeg spår hende stor succes.” Hun lagde kjolen ned i posen til det øvrige tøj, mens jeg smækkede pengene på disken.

”Rebecca er død!” snerrede jeg og mødte ekspedientens overrumplede blik. ”Hendes succes er op til folk som dig!”

Ekspedienten stod ubevægelig og stirrede efter os, da vi forlod butikken.

”Skal vi fortsætte?” spurgte Josephine forsigtigt.

Jeg nikkede tavst.

”Okay.” Hun lagde sin arm ind under min. ”Så gælder det sko og undertøj.”

Jeg fulgte sanseløst efter og lod hende enerådigt beslutte resten af indkøbene. Mine tanker var et andet sted. Ved Rebeccas sølvglinsende, blodindsmurte krop. Ved hævnens, der ikke kunne bringe hende tilbage til livet, men som skulle retfærdiggøre den succes, som hun aldrig ville opleve. Ved missionen, der pludselig syntes attraktiv. Jeg var klar nu!